

А. А. Манжула

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри
права та правоохоронної діяльності
Центральноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
ORCID ID: 0000-0003-4662-9376

О. Ю. Дрозд

доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України,
професор кафедри поліцейського права
Національної академії внутрішніх справ,
ORCID ID: 0000-0002-4514-6594

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЖУРНАЛІСТІВ ТА МЕДІА-ПРАЦІВНИКІВ В УКРАЇНІ

Стаття аналізує правові аспекти статусу, діяльності та відповідальності журналістів і медіа-працівників в Україні, особливо в умовах воєнного стану. Висвітлюються результати п'ятирічної кампанії Ради Європи щодо безпеки журналістів, а також розглядається доцільність модернізації сторінки про Україну на сайті Платформи Ради Європи із захисту журналістики. Особлива увага приділяється аналізу українського та міжнародного правового поля, включаючи наукові джерела, законодавчі акти та практичні приклади.

Наголошено, що метою статті є аналіз правового регулювання статусу, основ діяльності та відповідальності журналістів і інших медіа-учасників в Україні, зокрема в умовах правового режиму воєнного стану.

У статті підкреслюється значення таких медіа-учасників, як фіксери та блогери, у певних ситуаціях під час дії воєнного стану, пропонуються шляхи покращення правового регулювання їхньої діяльності з метою підвищення рівня інформаційної безпеки. Автором підкреслено розуміння впливу медіа-учасників на суспільство та визначення напрямків для подальшого розвитку правового регулювання їхньої діяльності в Україні.

У заключенні важливо підкреслити, що стаття відображає актуальність для сучасного медіа-простору і сприяють кращому розумінню впливу медіа-учасників на суспільство в умовах воєнного стану, а також визначенню можливих шляхів покращення правового регулювання їхньої діяльності. Важливо, щоб подальший розвиток правових механізмів забезпечував захист і безпеку журналістів та інших медіа-працівників, що є необхідним для підтримання демократичних принципів і свободи слова в Україні.

Ключові слова: журналіст, фіксер, блогер, професійна діяльність журналістів, медіаучасник, правові засади діяльності журналістів, гарантії, телекомунікації.

Постановка проблеми. У сучасному світі, де доступ до Інтернету став майже безмежним, кожен користувач мережі може стати джерелом інформації, конкуруючи з традиційними медіа. Створюючи та поширюючи контент, користувачі генерують «ланцюгові реакції», подібні до морських хвиль, а іноді й справжні «інформаційні цунами», що охоплюють мільйони людей.

В умовах воєнного стану, коли інформа-

ційний простір стає полем битви, а соціальні мережі та онлайн-платформи перетворюються на майданчики для інтенсивної комунікації, роль блогерів, фіксерів та інших медіа-акторів стає особливо вагомим. Їхні публікації мають значний вплив на суспільну думку, формуючи ставлення громадян до подій та рішень влади.

Однак зростання впливу блогерів несе з собою й нові виклики. З одного боку, важливо

зберегти свободу слова та забезпечити доступ до інформації. З іншого боку, виникає гостра потреба в захисті інформаційної безпеки, адже дезінформація та пропаганда можуть мати руйнівні наслідки.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Українські науковці активно досліджують проблемні питання захисту професійної діяльності журналістів. Дослідженнями в цій сфері займаються такі фахівці, як В.П. Іваненко, О.В. Коваленко, Н.М. Тарасенко, І.С. Бойко та інші. Їхні праці роблять значний внесок у теоретичне підґрунтя та розуміння цієї важливої теми.

Окрім науковців, вагомий внесок у правове регулювання діяльності журналістів зробили й практики. Серед них слід виділити Л.М. Сидоренка, М.І. Кравчука, В.А. Шаповала, С.Д. Ковалю, О.П. Демченка. Їхня діяльність допомогла встановити чіткі рамки та правила роботи журналістів, що сприяє захисту їхніх прав та свобод.

Однак, варто зазначити, що питання правового статусу інших медіа-учасників, а також основи їхньої діяльності та відповідальності, потребують більш глибокого дослідження та висвітлення. Це стосується, зокрема, блогерів, фіксерів, онлайн-видань та інших нових форм медіа.

Мета статті полягає в покращенні правового регулювання статусу, основ діяльності та відповідальності журналістів і інших медіа-учасників в Україні, зокрема в умовах правового режиму воєнного стану.

Виклад основного матеріалу дослідження. Зазначена проблема вимагає глибокого аналізу та систематизації правових, соціологічних і етичних аспектів діяльності журналістів, фіксерів, блогерів та інших медіа-учасників під час правового режиму воєнного стану, що робить її надзвичайно актуальною і важливою для подальших досліджень. Зважаючи на невизначеність і розвиток нових засобів комунікації, а також зміни у правовому полі, розуміння ролі та відповідальності фіксерів, блогерів та інших медіа-учасників є ключовим кроком до забезпечення належної інформаційної безпеки, правопорядку та захисту прав громадян під час надзвичайних ситуацій.

З огляду на вищезазначене, особливої уваги сьогодні потребує питання правового регулювання статусу «інших медіа-учасників», принципів їхньої діяльності та відповідальності, особливо в умовах правового режиму воєнного стану.

Закон України «Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціального захист журналіста» визначає два окремі поняття: «журналіст» і «особи, що прирівнюються до журналістів». Відповідно до статті 1 цього Закону, журналіст – це творчий працівник медіа, який професійно займається збиранням, одержанням, створенням, редагуванням, поширенням і підготовкою інформації для медіа. Підтвердженням статусу журналіста є документ, виданий медіа-організацією або професійною чи творчою спілкою журналістів. Такий документ повинен містити назву та тип медіа, ідентифікаційний номер у Реєстрі суб'єктів у сфері медіа або назву професійної чи творчої спілки, фото журналіста, його прізвище, ім'я та по батькові, номер документа, дату видачі, строк його дії та підпис відповідальної особи [1].

Частина друга статті 15 Закону зазначає, що для цілей цієї статті, а також статей 12 і 13, до журналістів прирівнюються кіно- та телеоператори, режисери та інші працівники медіа, якщо вони входять до складу відряджених творчих груп. Це прирівнювання поширюється лише на питання стажу роботи, охорони праці та відряджень журналістів (статті 12, 13 і 15 Закону).

Для прикладу, якщо кінооператор працює над створенням документального фільму у відрядженні разом з журналістом, він має такі ж права на охорону праці, як і сам журналіст. Або, якщо телеоператор супроводжує журналіста під час висвітлення подій у зоні конфлікту, його стаж роботи також прирівнюється до стажу роботи журналіста. Інший приклад - режисер, який входить до складу творчої групи, що відряджається для зйомок телевізійного сюжету, також має такі ж права на охорону праці та соціальні гарантії, як і журналіст.

Однією з обов'язків України як члена Ради Європи є гарантування належного виконання рішень Європейського Суду з прав людини. Згідно зі статтею 46 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а також статтею 2 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини», рішення Європейського Суду є обов'язковими для виконання [2].

Виконання рішення Європейського Суду передбачає не лише виплату відшкодування, а й прийняття додаткових заходів. Ці заходи можуть мати індивідуальний характер і спрямовані на усунення конкретного порушення, визначеного у рішенні, а також загального характеру, що спрямовані на запобігання подібних пору-

шень у майбутньому. Наприклад, якщо рішенням Суду визначено, що держава порушила право особи на справедливий суд, Україна повинна не лише виплатити компенсацію, але й забезпечити можливість для особи переглянути справу в апеляційному суді з дотриманням всіх процесуальних гарантій.

Додатково, держава може вжити загальних заходів, таких як зміна законодавства чи практики, щоб уникнути подібних порушень у майбутньому. Наприклад, якщо рішенням Суду визначено, що певна норма законодавства порушує права людини, Україна може прийняти закон, що виправляє цей недолік і запобігає подібним порушенням у майбутньому.

У справі «Гонгадзе проти України» Рішення Європейського Суду стосується порушення прав людини, пов'язаних з невідповідністю ефективного розслідування викрадення та смерті журналіста. Комітет Ради Європи наглядає за його виконанням. Виконання рішення передбачає виплату компенсації та усунення проблем через зміни в законодавстві та практиці застосування. Тривожно, що журналісти та медіа учасники стають об'єктами погроз та переслідувань. Комітет закликає держави-члени забезпечити безпеку журналістів та розглянути їхню роль у суспільному обговоренні, враховуючи нові технології [3].

Міжнародні організації, включаючи Комітет з прав людини ООН, визнають, що журналістика розширюється, включаючи не лише професійних журналістів, а й аналітиків, блогерів та інших, що публікують інформацію в різних медіа. Захист журналістів не обмежується лише офіційно визнаними журналістами, але поширюється на всіх учасників медіа, що сприяють суспільному обговоренню. Державам покладається обов'язок гарантувати безпеку журналістів із урахуванням розвитку нових медіа та забезпечити їх від неправомірних дій. Страх перед переслідуванням може обмежувати свободу слова, тому необхідно забезпечити належний захист для всіх осіб, які виконують функції громадського контролю. Виконання рішення справи «Гонгадзе проти України» вимагає внесення змін до законодавства для забезпечення захисту осіб, які не мають офіційного статусу журналістів [4].

З метою вирішення проблем та забезпечення захисту для осіб, що несистематично займаються журналістикою, Верховна Рада України рекомендує привести визначення понять «журналіст» та «журналістська діяльність» у відповід-

ність до європейських стандартів, виключивши необхідність доведення протиправного наміру перешкоджання журналістській діяльності [5].

Рекомендації та документи можуть використовувати різні терміни в залежності від контексту та мети тексту. Наприклад, терміни «медіа-учасники» та «медіа-актори» можуть бути використані для опису осіб або організацій, які беруть участь у медіа-просторі та впливають на інформаційне середовище.

1. **Журналісти (journalists)**: Це загальний термін, який охоплює всіх осіб, що працюють у журналістській сфері.

2. **Медіа-професіонали (media professionals)**: Цей термін, на нашу думку, підкреслює професіоналізм журналістів та інших осіб, які працюють у медіа.

3. **Журналістська громадськість (journalistic community)**: Це поняття, на нашу думку, вказує на журналістів як частину спільноти, що займається журналістською діяльністю.

Головенко Р.Б. вважає, що вплив блогів у певних випадках вже конкурує з впливом медіа. Проте статус блогерів залишається неоднозначним через об'єктивні обставини. Зараз більшість громадян користується Інтернетом та створює контент, додаючи всіх у друзі без розбору. Це часто ускладнює визначення моменту, коли користувач з великою аудиторією у соцмережах отримує медійний вплив, подібний до блогера [6].

Наприклад, у сучасному цифровому світі багато людей створюють власні відеоблоги на YouTube, де вони діляться своїм життям, думками та рекомендаціями. Однак через велику кількість відвідувачів і підписників не завжди очевидно, коли такий користувач перетинає межі звичайного інтернет-контенту і стає впливовим медійним діячем.

У класифікаторі професій України ДК 003:2010 передбачено категорію професій «Письменники, редактори та журналісти» (код 2451.2), до якої включені не лише професії зі словом «журналіст» [7].

Наприклад, у цьому класифікаторі також можуть бути вказані такі професії, як «Журналіст розслідувального журналу», «Репортер», «Фотокореспондент» та інші, що відображають різноманітні аспекти і спеціалізації у журналістиці.

Також можна встановити назви посад у журналістському напрямку, виходячи з Переліку посад журналістів державних і комунальних суб'єктів у сфері медіа, які рівняються посадам керівних працівників, спеціалістів секретаріату

(апарату) відповідного державного органу або органу місцевого самоврядування, що затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.16 р. № 1038 [8].

Професійні назви посад з цього Переліку відповідають назвам у Класифікаторі професій. Окрім цього, посади режисерів (код 2455.2), телеоператорів (код 3132) та інших працівників суб'єктів у сфері медіа можуть бути прирівняні до журналістів за умовами та нормами, передбаченими статтями 12, 13 та 15 Закону України «Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста», якщо вони, за необхідності, входять до складу відряджених творчих груп.

Європейський підхід до врегулювання статусу «інших медіа-учасників» використовує ширше поняття. У Рекомендаціях Комітету СМ/Rec(2016)4 «Про захист журналістики та безпеку журналістів та інших медійних суб'єктів» спільно з журналістами використовується термін «інші медіа-актори» або «інші медійні суб'єкти»[9]. На жаль, у деяких випадках адміністративні заходи, такі як обмеження через обов'язкову реєстрацію або акредитацію блогерів і користувачів Інтернету, можуть застосовуватися недобросовісно. Наприклад, якщо уряд чи влада вимагають, щоб блогери та активні користувачі Інтернету проходили обов'язкову реєстрацію, це може призвести до обмеження свободи слова та виразу думок. Такі заходи можуть перешкоджати незалежній діяльності медійних суб'єктів та обмежувати доступ до інформації для громадськості.

У чинному національному законодавстві України відсутні визначення термінів «фіксер» і «блогер». Проте слід відзначити, що загальноживані терміни, що вже використовуються у побуті та мають чітке значення в праві, не потребують додаткового визначення.

На законодавчому рівні термін «блогер» не має однозначного визначення в більшості країн світу. Блогерами можуть бути люди, які активно створюють та публікують власний контент у мережі Інтернет, такий як текстові пости, відео, аудіозаписи тощо на різних платформах, таких як веб-блоги, соціальні медіа або YouTube. Цей термін може бути визначений внутрішніми правилами конкретних платформ.

На нашу думку, блогер - це особа, яка систематично створює та публікує власний контент у мережі Інтернет на різних платформах з метою інформування, розважання або обговорення певних тем. В свою чергу, фіксер - це особа, яка надає допомогу журналістам, забез-

печуючи їх інформаційними ресурсами, контактами та доступом до подій, місць подій або людей для збору новин або проведення журналістських розслідувань. Фіксер може бути важливим посередником для журналістів у роботі над матеріалами та отриманні достовірної інформації, особливо у випадках, коли доступ до джерел або подій обмежений або складний.

У відповідності до законодавства України статті 16 Закону України «Про медіа», фіксери та блогери можуть вирішити добровільно зареєструватися як учасники онлайн-медіа. Це означає, що якщо вони регулярно публікують інформацію через власні облікові записи на платформах спільного доступу до інформації, то мають можливість зареєструватися як суб'єкти у сфері онлайн-медіа відповідно до закону про медіа. Наприклад, блогер, який активно веде свій блог на платформі YouTube та регулярно публікує відео на різні теми, може вирішити зареєструвати себе як суб'єкт у сфері онлайн-медіа для отримання певних прав та переваг, що передбачені законом[10].

Не слід ставити знак рівності між діяльністю блогера та журналіста - таку позицію висловив Ярослав Нечипорук. Він вважає, що, хоча обидва збирають та поширюють інформацію в Інтернеті, блогери не завжди виконують це як професію, а скоріше користуються своїм правом на інформацію[11].

Пояснюючи цю думку, можна навести приклади. Наприклад, блогер, який веде свій кулінарний блог і ділиться рецептами страв зі своїми читачами, може робити це як хобі або заради задоволення, а не як основне джерело доходу. У той же час, професійний журналіст, який працює для медіа-компанії та публікує матеріали на їхньому веб-сайті, має іншу мотивацію та відповідальність, оскільки його робота пов'язана зі збором та розповсюдженням інформації як професійне заняття.

В Україні, під час воєнного стану, військове командування має право регулювати роботу медіа. Це зроблено для об'єктивної інформаційної підтримки і повідомлення громадськості про воєнні події та злочини, вчинені проти України. Додатково, заходи призначені для запобігання розголошенню обмеженої інформації, що може негативно вплинути на операції Збройних Сил. Головнокомандувач Збройних Сил України видав наказ щодо організації взаємодії з представниками медіа та блогерами під час воєнного стану, включаючи алгоритм роботи, акредитацію та правила дії в районах бойових дій.

Законодавство в Україні не визначає фіксерів та блогерів, але передбачає можливість реєстрації блогерів як суб'єктів у сфері онлайн-медіа. Зміни до Закону про рекламу стосуються поширення реклами блогерами та вимагають відмітки на замовленій рекламі. Щодо відповідальності, журналісти, фіксери, блогери та інші медіа-учасники можуть нести відповідальність за порушення законодавства, проте ідентифікація поширювачів інформації може бути складною через використання псевдонімів або анонімність.

24 лютого 2022 року Верховна Рада України ухвалила закони, які внесли зміни до Кримінального кодексу України. Ці зміни стосуються поширення незаконного контенту, зокрема визначають відповідальність за колабораційну діяльність, несанкціоноване поширення інформації про направлення зброї, а також відповідальність за образи честі та гідності військовослужбовців. Журналісти та інші медіа-учасники відіграють важливу роль у захисті демократичного суспільства, але нині стають жертвами різних нападів, включаючи фізичне та психологічне насильство, переслідування та онлайн-погрози. Захист свободи слова та професійної діяльності журналістів є одним із стратегічних завдань Стратегії інформаційної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 28.12.21 р. № 685/2021.

Рада Європи, разом з міжнародними організаціями та об'єднаннями журналістів, утворила Платформу для захисту журналістики та безпеки журналістів. Вона опублікувала звіт «Війна в Європі та боротьба за право на репортажі», де розглянуті ключові аспекти, що впливають на свободу медіа та безпеку журналістів. Цей звіт висвітлює ситуацію в Європі та рекомендує заходи для покращення захисту журналістів.

Згідно з Міжнародним гуманітарним правом та правами людини, Росія, яка окупує частину східних областей України, несе відповідальність за дотримання прав людини та свобод на окупованих територіях. Європейський Суд з прав людини оголосив перше рішення стосовно скарги на Росію через окупацію, що підтверджує її статус окупанта з 2014 року. Отже, Україна не несе відповідальності за агресію Росії.

На неформальній зустрічі з партнерами Платформи у жовтні 2023 року виникла ідея переглянути сторінку, присвячену Україні, щодо розподілу попереджень на дві категорії залежно від джерела загрози. Перша категорія - попередження, пов'язані з агресією Російської Федерації, може включати підкатегорію щодо окупованих територій. Друга категорія - попередження, не пов'язані з агресією Росії.

Також вважаємо, що Україна повинна докласти всіх зусиль для розслідування злочинів та притягнення винних осіб до відповідальності. Рада Європи розпочала п'ятирічну кампанію з безпеки журналістів, спрямовану на підвищення безпеки медіаакторів та захист свободи слова на всьому континенті. Генеральний секретар Ради Європи Марія Пейчинович Бурич підкреслила важливість незалежних медіа для справжньої демократії та зобов'язання допомагати урядам захищати журналістів від залякувань та насильства. Головною метою є покращення безпекових умов для журналістів та інших медіа учасників по всій Європі. Це передбачає ухвалення та впровадження національних планів дій для захисту журналістів та зміцнення правових та інституційних стандартів. Крім того, кампанія спрямована на створення ефективних механізмів правового захисту на національному рівні для боротьби з порушеннями свободи медіа, покращення розслідування злочинів проти журналістів та накладання належних покарань винуватцям.

Орієнтованість спрямована на широкий спектр суб'єктів, включаючи журналістів, пресради, правозахисні організації, суддів, прокурорів, політиків, громадянське суспільство та заклади освіти. Вона створена для протидії загрозам свободи преси в Європі, враховуючи зростання випадків насильства та залякування журналістів та безкарності правопорушників. Її запровадження відповідає необхідності зміцнення свободи слова та захисту журналістів в умовах зростаючого тиску на незалежність ЗМІ.

Висновки. У сучасних умовах, особливо в період воєнного конфлікту, роль соціальних мереж та інтернет-платформ стає визначальною для комунікації та обміну інформацією. Це підкреслює значення діяльності фіксерів, блогерів та інших медіа-учасників як ключових учасників цього процесу.

У багатьох країнах законодавство все частіше врегульовує різні аспекти діяльності блогерів та медіа-учасників, такі як права на авторство, реклама та захист персональних даних. Однак термін «блогер» не завжди має чітке юридичне визначення.

В Україні виникає потреба в правовому регулюванні статусу та діяльності фіксерів, блогерів та інших медіа-учасників з огляду на необхідність їх захисту від цензури та переслідувань, а також відповідальності за поширення забороненої законом інформації.

Забезпечення свободи слова та захисту національної безпеки в умовах воєнного стану в Україні вимагає розробки ефективного правового механізму, який би забезпечував свободу вираження думок, але одночасно запобігав поширенню дезінформації та інформації, що може загрожувати національній безпеці.

Таким чином, вдосконалення правового регулювання діяльності журналістів, блогерів, фіксерів та інших медіа-учасників є важливим завданням для забезпечення свободи слова та національної безпеки в Україні.

Список використаних джерел:

1. Про державну підтримку медіа, гарантії професійної діяльності та соціальний захист журналіста : Закон України від 23.09.97 р. № 540/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 50. Ст. 302. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/540/97-вр#Text>
2. Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини: Закон України від 23.02.06 р. № 3477-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 30. Ст. 260. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3477-15#Text>
3. Рішення Європейського Суду з прав людини у справі “Гонгадзе проти України”, заява №34056/02 від 08.11.05 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/980_420#Text
4. Ізабель Візелер-Ліма Звіт про захист журналістів у світі та політика Європейського Союзу в цьому питанні (2022/2057(INI)). URL: [https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?reference=2022/2057\(INI\)&l=en](https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?reference=2022/2057(INI)&l=en)
5. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: “Безпека діяльності журналістів в Україні: стан, проблеми і шляхи їх вирішення”: Постанова Верховної Ради України від 14.01.20 р. № 456-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 29. Ст. 205. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/456-IX#Text>
6. Головенко Р.Б. Правовий статус блогерів в Україні: аналіз ЗМІ. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/pravovuj-status-blogeriv-v-ukrayini-analiz-imi-i53699>
7. Національний класифікатор України ДК 003:2010 “Класифікатор професій”: наказ Держспоживстандарту України від 28.07.10 р. № 327. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/va327609-10#Text>
8. Про умови оплати праці журналістів державних і комунальних суб’єктів у сфері медіа: Постанова Кабінету Міністрів України від 28.12.16 р. № 1038. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npras/provnesennia-zmin-do-postanovy-kabinetu-ministriv-ukrainy-vid-28-hrudnia-2016-r-1038-915-250823>
9. Рекомендація CM/Rec(2016)4 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам щодо захисту журналістики та безпеки журналістів та інших працівників ЗМІ. - Ухвалена Комітетом міністрів 13 квітня 2016 року на 1253-му засіданні заступників міністрів. URL: https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806415d9
10. Про медіа: Закон України від 13.12.22 р. № 2849-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2849-20#Text>
11. Нечипорук Я.В. Правовий статус блогера. Юридичний електронний науковий журнал. 2022. № 9/2022. С. 172-176. URL: http://lsej.org.ua/9_2022/41.pdf

Manzhula A. A., Drozd O. Yu. Legal regulation of journalists and media workers in Ukraine

The article analyzes the legal aspects of the status, activities and responsibilities of journalists and media workers in Ukraine, especially under martial law. The results of the Council of Europe’s five-year campaign for the safety of journalists are highlighted, and the expediency of modernizing the page on Ukraine on the website of the Council of Europe’s Platform for the Protection of Journalism is considered. Particular attention is paid to the analysis of the Ukrainian and international legal framework, including scholarly sources, legislative acts and practical examples.

It is emphasized that the purpose of the article is to analyze the legal regulation of the status, bases of activities and responsibilities of journalists and other media participants in Ukraine, in particular in the conditions of the legal regime of martial law.

The article emphasizes the importance of media actors such as fixers and bloggers in martial law situations and suggests ways to improve the legal regulation of their activities in order to increase the level of information security. The findings of the study contribute to a better understanding of the impact of these media actors on society and identify areas for further development of legal regulation of their activities in Ukraine.

In conclusion, it is important to emphasize that the article reflects the relevance of the modern media space and contributes to a better understanding of the impact of media actors on society under martial law, as well as identifying possible ways to improve the legal regulation of their activities. It is important that the further development of legal mechanisms ensures the protection and safety of journalists and other media workers, which is essential for maintaining democratic principles and freedom of speech in Ukraine.

Key words: *journalist, fixer, blogger, professional activity of journalists, media participant, legal basis of journalists’ activity, guarantees, telecommunications.*